

bcn
classics

Palau de la Música
L'Auditori

10
ANYS

04
02
26

L'AUDITORI

Khatia Buniatishvili

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

Khatia Buniatishvili, piano

4 de febrer de 2026, a les 20h

L'Auditori

Durada aproximada: 106 minuts amb mitja part inclosa

10 ANYS

Franz Schubert (1797-1828)

Sonata per a piano núm. 21 en Si bemoll major, D. 960 45'

Molto moderato

Andante sostenuto

Scherzo: Allegro vivace con delicatezza

Allegro ma non troppo

Pausa 15 minuts

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata per a piano núm. 17 en Re menor, op. 31, núm. 2 24'

(«La tempesta»)

Largo–Allegro

Adagio

Allegretto

Franz Liszt (1811-1886)

Vals de Mefisto núm. 1 S. 110 11'

Gretchen am Spinnrade («Margarida a la filosa»),
de 12 *Lieder de Franz Schubert* 4'

Rapsòdia hongaresa núm. 6 en Re bemoll major,
S. 244 7'

Khatia Buniatishvili

Piano

Nascuda a Geòrgia, Khatia Buniatishvili va descobrir el piano als tres anys. Va fer la seva primera actuació amb l'Orquestra de Cambra de Tbilisi als sis anys i va actuar internacionalment als deu. Va estudiar amb Tengiz Amiredibi a Tbilisi i amb Oleg Maisenberg a Viena.

El 2008, va debutar als Estats Units al Carnegie Hall i des d'aleshores ha actuat al Hollywood Bowl, als festivals d'Apple Music, BBC Proms, Salzburg, Verbier, Menuhin Festival Gstaad, La Roque-d'Anthéron, Klavier-Festival Ruhr i The Progetto Martha Argerich, i ha ofert concerts a les sales següents: Walt Disney Concert Hall, Royal Festival Hall, Musikverein i Konzerthaus de Viena, Concertgebouw d'Amsterdam, Berliner Philharmonie, Philharmonie de Paris, Théâtre des Champs-Élysées, Teatro alla Scala, Teatro La Fenice, Palau de la Música Catalana, Victoria Hall de Ginebra, Tonhalle Zürich, Rudolfinum, Gran Teatre de Shanghai, NCPA de Pequín i de Bombai, Suntory Hall i Esplanada-Teatres a la Badia de Singapur.

Col·labora amb els directors més importants, com Mehta, Domingo, Nagano, Neeme Järvi, Paavo Järvi, Nézet-Séguin, Van Zweden, Pletnev, Alsop, Mäkelä, Ashkenazy, Bychkov, Noseda, Dudamel, Chung i Jordan. Ha participat amb orquestres de la talla de la Filharmònica d'Israel, Filharmònica de Los Angeles, Simfònica de San Francisco, Simfònica de Seattle, Orquestra de Filadèlfia, Simfònica de Toronto, Orquestra Simfònica de l'Estat de São Paulo, Filharmònica de la Xina, Simfònica NHK, Simfònica de Londres, Simfònica de la BBC, Orquestra de París, Orquestra Nacional de França, Filharmònica de la Scala, Simfònica de Viena, Filharmònica de Rotterdam, Orquestra de la Tonhalle de Zúric, Filharmònica de Múnic i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera.

Ha participat en nombrosos actes benèfics, com el concert del setantè aniversari de les Nacions Unides a favor dels refugiats sirians; el Global Citizen Festival Hamburg 2017; el concert benèfic de Kíiv a favor dels ferits a la zona de l'operació antiterrorista; el concert To Russia with Love contra la violació dels drets humans a Rússia; la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic; i la Conferència DLDWomen.

La seva extensa discografia amb Sony Classical inclou els discos: *Franz Liszt* (2011), *Chopin* (2012), *Motherland* (2014), *Kaleidoscope* (2016), *Rachmaninoff* (2017), *Schubert* (2019) i *Labyrinth* (2020). Ha guanyat dues vegades el Premi Echo Klassik pels enregistraments *Franz Liszt* (2012) i *Kaleidoscope* (2016). Ha col·laborat amb el grup Coldplay en el seu àlbum *A Head Full of Dreams* (2015).

Notes al programa

F. Schubert: Sonata en Si bemoll major, D. 960

Escrita tot just unes setmanes abans de la mort de Franz Schubert el novembre de 1828, aquesta sonata va cloure definitivament el seu catàleg per a piano. Resulta difícil no llegir-la com a autobiogràfica: el compositor, marcat per la sífilis durant la dècada de 1820, era plenament conscient del seu trist pronòstic. Prostrat a casa del seu germà Ferdinand per recomanació mèdica, els especialistes coincidien que no hi havia esperança. Segons els relats dels visitants, Schubert cantava constantment, a vegades entre deliris. I, no obstant això, en aquestes últimes setmanes va ser capaç de completar partitures que avui formen part de les seves obres mestres més importants.

Daniel Barenboim va establir una distinció entre música que comença i música que continua: entre obres que trenquen el silenci i aquelles que semblen desprendre-se'n. A aquest segon grup pertany, sens dubte, el primer moviment de la sonata. L'enigmàtic Ferenc Rados ho advertia a un alumne amb una de les seves metàfores inconfusibles: «El barquer ja fa almenys dos compassos que rema abans que comencis a tocar». En la música instrumental de Schubert convé buscar sempre el model en els seus lieder, i aquí el trobem a *Am Meer* (Vora el mar), sobre un text de Heinrich Heine. Schubert, que no va veure mai l'oceà, escriu sobre aquest element creant una sensació d'amplitud i immensitat: «El mar brillava lluny amb els darrers raigs del sol». De les seves tres últimes sonates, aquesta ha captivat amb especial intensitat oients de diferents generacions, com si es tractés d'una comunicació anticipada des del més enllà. El trinat —més que cap altre element— li confereix aquesta tensió sobrenatural: un gest abans decoratiu esdevingut quelcom inquietant, una digressió recurrent que enfosqueix la calma de les llargues melodies. Un bram silenciàt per la distància. Un tro. Potser l'aproximació de la mort. I després, silenci. Hi ha cap més obra tan plena de silencis?

El segon moviment és una mena de barcarola: el darrer viatge. Les seccions externes habiten territoris extrems del *piano*, *pianissimo* i *pianississimo*, com un cos malalt i prostrat. Schubert, l'etern cantant, reduït a un murmur, a un fil de veu que intenta alçar-se i es trenca una vegada i una altra. Però en el punt més fosc succeeix una cosa extraordinària: des de l'abisme, un himne. Tal vegada en un somni febril, Schubert aixeca el vol i torna a cantar, entonant una lluminosa

i triomfal oda a la vida a la qual podrien afegir-se les paraules *et resurrexit* — setmanes abans enllestia la *Missa en mi bemoll major*. L'himne es dissol i la barcarola torna transformada; en els últims compassos apareix en mode major, evocant el tòpic romàntic del *Todessehnsucht*, l'anhel de mort. Ja no hi ha lluita: només acceptació, lliurament i pau.

Com explicava András Schiff, la sonata planteja un problema estructural: si el segon moviment conclou amb la mort, què pot venir després? Schubert respon amb una música irreal, onírica, com un aleteig sota la indicació *con delicatezza*. Si l'alfa de Schubert és el cant, l'omega és la dansa, i aquí apareix en forma de *Ländler*, la dansa ternària d'origen popular que va conquerir els salons austríacs.

A l'últim moviment no podia faltar un homenatge tàcit a Beethoven —al *finale* del seu *Quartet op. 130*— i una estranya dicotomia: un peu encara aquí i un altre ja «allà». Artur Schnabel va captar l'ambigüitat del moviment en posar paraules al tema inicial: «Ich weiss nicht, ob ich lache, ich weiss nicht, ob ich weine» (No sé si ric, no sé si ploro). Una nota-campana, marcada *forte-piano*, dona principi a un final lleuger i entremaliat, encara que travessat per passatges virulents i dramàtics. A la coda, aquesta campana perd presència: Schubert sembla buscar la sortida —literalment o metafòricament— i al final la troba en un tancament victoriós amb bateries d'octaves. Aquesta obra és, i ho continuarà sent, un enigma.

L. v. Beethoven: *Sonata per a piano núm. 17 en Re menor, op. 31 núm. 2*, «La tempesta»

«Aquesta sonata», escrivia Carl Czerny, alumne predilecte de Beethoven, «és perfecta». No és casual que l'obra se situï en el llindar del seu període mitjà: hi conviuen encara trets del classicisme tardà amb una cerca de nous horitzons, d'una novetat inèdita —començant per les tres indicacions de tempo a la primera pàgina.

Anton Schindler recull una de les anècdotes més cèlebres —i també controvertides— del compositor: en demanar-li claus interpretatives sobre dues sonates, l'«*Appassionata*» i aquesta, Beethoven hauria respost: «Llegeix *La tempestat* de Shakespeare». Com va assenyalar Edwin Fischer, el títol «no

ens ajuda gaire; només ens diu que els dimonis de la natura, el vent i l'aigua, hi intervenen». No és un suggeriment precís, però sí revelador.

Des de l'inici, un acord ascendent en la dominant —ni tan sols en estat fonamental— inaugura un espai d'ambigüitat i incertesa: una pregunta llançada al buit. Immediatament irromp un motiu agitat que condueix al tema principal en re menor i que revela el veritable caràcter inclement del moviment. Després d'un brusc descens apareix un acord de sisena napolitana, subratllat amb un violent *sforzando*, sobre el qual Beethoven va arribar a dir: «El piano s'ha de trencar». El pont cap a la repetició de l'exposició, en uníson, cita l'ària «Es ist vollbracht» de la *Passió segons sant Joan* de Bach, referència que hauríem pensat que és casual si no aparegués també a la *Sonata per a cello op. 69* o a la *Sonata op. 110*. Cap a la meitat del moviment irrompen dos recitatius sense acompanyament harmònic, evocadors d'una súplica operística. La música conclou amb un «tro llunyà», com el va anomenar Czerny, que ressona en la distància i presagia el final de l'«Appassionata». No és el primer tro que escoltem aquesta nit.

Després de l'agitació precedent, el moviment central ofereix una calma fràgil, gairebé il·lusòria: un respir després de la sufocació del moviment anterior, la quietud que antecedeix la tempesta. El seu caràcter gairebé orquestral —amb figuracions que evocuen fustes, timbales i trompes— resulta especialment suggestiu.

El *finale* avança com un *perpetuum mobile*, guanyant intensitat mitjançant la repetició obsessiva del seu motiu inicial. L'impuls sincopat de l'*ostinato*, descrit per Charles Rosen com a «hipnòtic», intensifica la turbulència fins al tancament, que retorna circularment la tragèdia al seu origen: un arpegi descendent que es fon en la foscor inicial. Com diu Pròsper a *La tempestat*: «S'han fos en l'aire, en l'aire que no es palpa».

F. Liszt: Vals de Mefisto núm. 1, S. 110

A partir d'aquí, el recital explora tres facetes de l'insondable cosmos lisztià. El *Vals Mefisto* és una obra programàtica basada en el *Faust* de Lenau. Unes noces transformen la taverna del poble en un formiguer de música i xerinola. Mefistòfil, disfressat de caçador, introdueix Faust en un món on el soroll i el vi suspenen tota mesura. El desig irromp amb violència en Faust i encén un llenguatge febril d'imatges sensuals.

El vals comença quan Mefisto es burla de la festa, agafa un violí i l'afina — representat per les quintes acumulades al començament— abans de llançar una rústega melodia que arrossega la multitud a una folia gairebé ritual i orgiàstica.

Després, la dansa s'alenteix i sorgeix un nou tema, marcat *amoroso*, que embriaga els camperols. Faust sucumbeix i es perd amb una jove dins el bosc mentre el vals encara gira. Un rossinyol canta i la festa queda enrere, com un lliandar irrevocablement creuat, fins a una coda breu i desenfrenada que els engoleix «en les ones de la seva luxúria».

F. Liszt: «Margarida a la filosa», de 12 lieder de Schubert

La cançó s'obre amb Margarida asseguda davant la seva filosa, immersa en un trist soliloqui amorós on Faust és l'única presència. L'acompanyament circular imita el moviment perpetu de la filosa, i la mà esquerra evoca el pedal. En re menor, el clima és immediatament nostàlgic mentre Margarida canta pensaments obsessius: «He perdut la pau, sento el cor feixuc».

La música modula a un idilli en fa major quan evoca Faust, el seu somriure i la seva mirada, però aviat la tensió s'intensifica: desapareix la imitació del pedal i sorgeixen acords en bloc. El tempo s'accelera, la dinàmica creix i la línia vocal aconsegueix el clímax en recordar els petons de Faust: «i, ah, els seus petons!». Per hàbit o resignació, Margarida torna a la realitat, a la seva filosa, i la bobina comença a girar de nou.

F. Liszt: Rapsòdia hongaresa núm. 6 en Re bemoll major, S. 244

El recital conclou, com tantes obres, *alla zingarese*. El desig de Liszt d'esdevenir rapsode —el que «cus» o «enllaça» cants ja existents— de l'ànima musical hongaresa va derivar en la immortalització de l'art dels músics gitanos i les seves interpretacions estilitzades. «Les rapsòdies hongareses eren una reproducció animada de les grotesques orquestres gitanes», va escriure Saint-Saëns. En observar aquestes partitures, veiem la cura de Liszt per plasmar —d'oïda, per cert— no sols la seva música, sinó també les seves tècniques: «Estudia els gitanos i en manlleua l'accentuació enèrgica dels ritmes», escrivia Liszt a Hans von Bülow.

L'obra adopta l'estructura de la *csárdás*, dansa folklòrica hongaresa que articula moltes de les seves rapsòdies. Després d'una introducció majestuosa, basada en temes del seu *Magyar Dallok*, apareix la *lassú*, secció lenta i melancòlica de lirisme gairebé declamat. El contrast arriba amb la *friska*, on la música esclata en una vitalitat rítmica i en octaves repetides que evoquen els címbals hongaresos: una explosió d'energia encomanadissa i electritzant per cloure un concert d'homenatges i poesia.

Vine a sopar amb
la teva entrada del
concert i et regalem
una **copa de cava**.

CUINA OBERTA
tots els dies
de 13h a 00h

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona
Tlf. 93 319 30 33
reserves@7portes.com

Restaurant oficial del **bcn**
clàssics

www.7portes.com

@7Portes

VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

Handmade

 [egass.jewels](https://www.instagram.com/egass.jewels)

10 ANYS

16.02.26 \ 20 H \ L'AUDITORI

Zubin Mehta: homenatge 90è aniversari

West-Eastern Divan Orchestra
María Dueñas

Abona't
amb un
20% de
descompte

02.03.26 \ 20 H \ PALAU DE LA MÚSICA

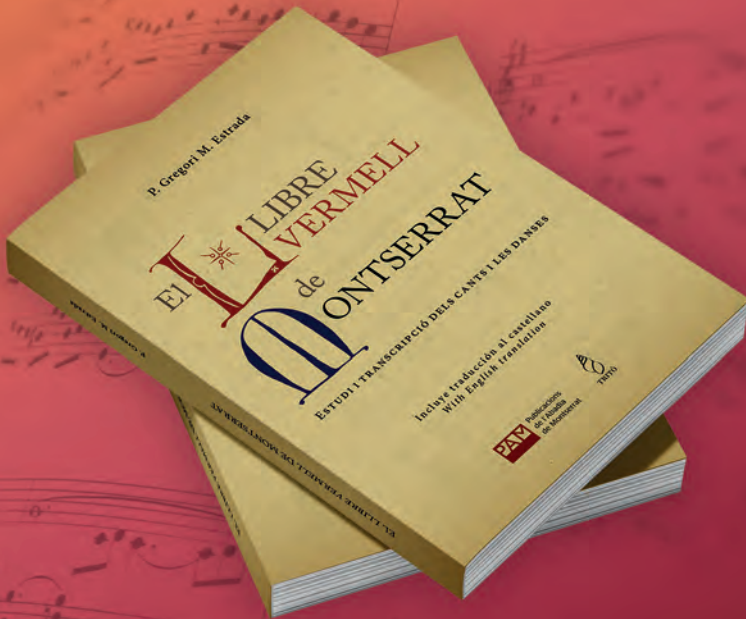
Quadres d'una exposició de Mússorgski

Orquestra Filharmònica Eslovaca
Alexandra Conunova

El *Llibre vermell* de Montserrat

Estudi i transcripció dels cants i les danses

Una obra cabdal
del patrimoni musical
de Catalunya

Consulta el nostre catàleg:

www.trito.es

26.02.26

19:30 H \ PETIT PALAU

Guillem Gràcia

Violoncel

13.04.26

19:30 H \ L'AUDITORI (SALA 4)

Jan Antem

Baríton

16.04.26

19:30 H \ PETIT PALAU

Anna Puig

Viola

bcnclassics.cat

Tel 93 342 61 75

Cicle BCN Clàssics 25\26

Organitzen:

L'AUDITORI

Amb el suport de:

Col·laboren:

idealista

Mitjans oficials:

Cat **M**úsica

LA VANGUARDIA

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

